

Regeringens proposition

1980/81: 169

om godkännande av avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor;

beslutad den 19 mars 1981.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

THORBJÖRN FÄLLDIN

STAFFAN BURENSTAM LINDER

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner ett avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor. Avtalet möjliggör ett effektivare samarbete än hittills mellan de nordiska länderna inom tullområdet.

HANDELSDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1981-03-19

Närvarande: statsministern Fälldin, ordförande, och statsråden Ullsten, Bohman, Wikström, Friggebo, Mogård, Dahlgren, Krönmark, Burenstam Linder, Johansson, Wirtén, Holm, Andersson, Boo, Winberg, Adelsohn, Danell, Petri, Eliasson

Föredragande: statsrådet Burenstam Linder

Proposition om godkännande av avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor

---

1 Inledning

I en skrivelse till regeringen den 20 december 1979 hemställde generaltullstyrelsen om åtgärder för genomförande av ett förslag till avtal mellan de nordiska länderna om ömsesidigt bistånd i tullfrågor. Avtalsförslaget, som bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga*, har utarbetats inom Nordiska tulladministrativa rådet (NTR).

Regeringen beslöt den 22 januari 1981 att förslaget till avtal skulle undertecknas.

2 Fördraganden

Genom den starka utvecklingen av det internationella handelsutbytet och resandeströmmen mellan länderna har trafiken över Sveriges gränser blivit alltmer intensiv. Samtidigt har stora krav ställts på snabba kommunikationer och frihet från en detaljerad tullkontroll. Bl. a. till följd härav har svårigheterna ökat att upprätthålla en effektiv kontroll vid gränserna. Ett internationellt samarbete som kan underlätta och förbättra denna kontroll är därför av stort värde, inte minst med hänsyn till intresset att stävja den internationellt organiserade smuglingen.

Med stöd av en konvention, som tillkom i Bryssel den 15 december 1950 och till vilken bl. a. de nordiska länderna har anslutit sig, har inrättats ett råd för samarbete inom tullområdet. Tullsamarbetsrådet – Custom Co-operation Council (CCC) – har antagit flera rekommendationer på tullområdet.

Den 5 december 1953 antog rådet en rekommendation om ömsesidigt administrativt bistånd. Sverige har anslutit sig till denna rekommendation. Enligt denna gäller bl. a. att tullmyndigheterna i en medlemsstat på begäran av tullmyndigheterna i en annan medlemsstat skall övervaka försändelser av varor som är föremål för omfattande smuggling. Vidare skall tullmyndigheterna tillhandahålla varandra upplysningar om smuggling som är föremål för undersökning i någon annan av medlemsstaterna samt om nya metoder och medel för tullbedrägerier och översända de rapporter eller utredningar om brottstyper som kan antas vara av värde för andra medlemsstater.

Den 8 juni 1967 antogs en rekommendation om central registrering av upplysningar om smuggling. Medlemsstaterna skall lämna samarbetsrådets generalsekreterare upplysningar i den omfattning som sådana bedöms vara av särskilt intresse från internationell synpunkt. Upplysningarna kan gälla personer som har dömts för smuggling, gömställen i transportmedel, smugglingsmetoder, gods som i särskilt hög grad är föremål för smuggling eller förfalskningar av handlingar och föremål. Sverige har anslutit sig även till denna rekommendation.

Den 22 maj 1975 antog rådet en rekommendation om informationslämnande, central registrering och spridning av information. Denna rekommendation är avsedd att ersätta den nyss berörda konventionen från år 1967. Den 9 juni 1977 antog rådet en konvention (den s. k. Nairobi konventionen) om ömsesidigt administrativt bistånd för att förhindra, utreda och beivra tullbrott. Med tullbrott avses därvid varje överträdelse eller försök till överträdelse av en författningsbestämmelse som gäller införsel, utförsel eller transitering av varor och vars efterlevnad övervakas av tulladministrationerna. Frågan om Sveriges anslutning till berörda rekommendation och konvention bereds f. n. inom handelsdepartementet.

Konventioner om ömsesidigt bistånd på tullområdet brukar i allmänhet vara bilaterala. Sverige har hittills ingått endast ett bilateralt avtal om ömsesidigt bistånd i tullfrågor, nämligen med Förbundsrepubliken Västtyskland den 18 december 1972 (jfr prop. 1973: 117, SkU 36, rskr 194 och prop. 1975/76: 74, SkU 16, rskr 53 samt SFS 1976: 929). Avtalet gör det bl. a. möjligt för tullmyndigheterna i den ena staten att vid utredning av brott mot tullagarna efter särskild framställning till den andra staten få upplysningar för det aktuella fallet. Tullmyndigheterna skall dessutom se till så att sådana administrativa och rättsliga åtgärder vidtas som behövs för att tillmötesgå framställningen. Samarbetet omfattar även utbyte av upplysningar för tulltaxeringen samt för varukontrollen vid in- och utförsel. Vidare har tullmyndigheterna enligt avtalet möjlighet att utan anmodan lämna upplysningar till varandra i fråga om bl. a. narkotika, vapen, alkohol och tobak.

Mellan de nordiska länderna finns sedan länge ett väl fungerande tullsamarbete som har resulterat i generella överenskommelser och åtgärder i enskilda fall.

En överenskommelse om gemensam bevakning för bekämpning av olovlig införsel av alkoholvaror träffades mellan Sverige och Finland den 29 december 1933. Bestämmelser om detta samarbete finns i kungörelsen (1934: 65, ändrad 1960: 463) med föreskrifter i anledning av en mellan Sverige och Finland den 29 december 1933 avslutad överenskommelse angående gemensam bevakning för bekämpande av olovlig införsel av alkoholvaror. En motsvarande överenskommelse har träffats mellan Sverige och Danmark. Bestämmelser om detta samarbete finns i kungörelsen (1936: 13, ändrad 1960: 464) med föreskrifter i anledning av en mellan Sverige och Danmark den 28 oktober 1935 avslutad överenskommelse angående gemensam bevakning för bekämpande av olovlig utförsel av alkoholvaror.

Gränstullsarbetet regleras i lagen (1959: 590, ändrad 1975: 686) om gränstullsarbete med annan stat, i kungörelsen (1959: 591, senast ändrad 1974: 677) om gränstullsarbete med Norge samt i kungörelsen (1963: 2, ändrad 1974: 678) om gränstullsarbete med Finland. Inom ramen för detta samarbete utövar svensk gränsbevakningspersonal kontroll för norsk och finsk räkning inom fastställda zoner längs gränserna. På motsvarande sätt utövar norsk och finsk tullpersonal kontroll för svensk räkning.

Sedan år 1953 har företrädare för de centrala tulladministrationerna i Sverige, Danmark, Finland och Norge träffats regelbundet vid s. k. nordiska tullmöten för att behandla gemensamma angelägenheter. Sedan år 1957 har också företrädare för tullstyrelsen på Island deltagit i dessa möten. Samarbetet administreras av det tidigare nämnda Nordiska tulladministrativa rådet (NTR), vilket är ett samsamarbetsorgan som består av cheferna för tullstyrelserna i de olika länderna. Den nuvarande stadgan för samarbetet har för Sveriges del godkänts av regeringen den 28 augusti 1975.

Frågan om en ytterligare utveckling och formalisering av det hittillsvarande samarbetet mellan de nordiska tullmyndigheterna togs upp på NTR:s tullmöte i Moss i Norge år 1977. Därvid beslöts att en expertgrupp skulle utarbeta ett utkast till avtal mellan de nordiska länderna om ömsesidigt bistånd i tullfrågor. Vid det påföljande tullmötet, som hölls i Helsingfors i Finland år 1979, godkändes ett förslag till avtal. Samtidigt träffades en överenskommelse om att detta avtalsförslag skulle föreläggas respektive regeringar.

Avtalet har till syfte att åstadkomma ett ökat samarbete mellan tullmyndigheterna i de nordiska länderna för att säkerställa en riktig tillämpning av tullagstiftningen och för att bekämpa överträdelser av densamma. Tullmyndigheterna skall lämna varandra bistånd främst genom uppgiftslämnande. Om de begärda uppgifterna inte finns tillgängliga hos en tullmyndighet så skall denna svara för den utredning som behövs. Enligt avtalet skall bistånd vidare lämnas bl. a. i ärenden om indrivning av annan stats fordringar som har uppstått vid tillämpning av tullagstiftningen.

Bistånd inom ramen för avtalet får således lämnas endast vid tillämpningen av tullagstiftningen. Med "tullagstiftning" förstås enligt avtalet (art. 1) bestämmelser i lag eller annan författning om tull, skatt och andra avgifter m. m. såvitt avser införsel, utförsel eller transitering av varor – härunder inbegripet sundhets- och säkerhetsbestämmelser – och betalningsmedel. En begränsning av staternas möjlighet att lämna bistånd enligt avtalet följer av art. 2. Här anges att bistånd inom ramen för avtalet lämnas enligt den anmodade statens rätt och inom ramen för tullmyndighetens behörighet och resurser.

Det finns anledning att närmare beröra vissa ytterligare bestämmelser i avtalet.

Enligt art. 4 skall tullmyndigheterna lämna varandra vissa tillgängliga upplysningar och handlingar. En del upplysningar skall lämnas självmant eller på begäran, exempelvis upplysningar om verksamhet som misstänks leda till överträdelse av annan stats tullagstiftning. Andra upplysningar och handlingar skall lämnas endast på begäran, exempelvis upplysningar om varuförseln som finns i tulldeklarationer.

I art. 7 finns bestämmelser om att inhämtade upplysningar och handlingar får användas som bevis i enlighet med avtalets syfte och inom ramen för dess tillämpningsområde. Om upplysningarna eller handlingarna skall användas för något annat ändamål än vartill de har inhämtats så måste uttryckligt samtycke inhämtas från den tullmyndighet som har lämnat upplysningarna eller handlingarna. Vidare finns här en bestämmelse om sekretess som anger att upplysningarna, handlingarna m. m. i övrigt skall behandlas som hemliga i den stat som har mottagit dem.

Bestämmelserna i avtalet om informationsöverföring aktualiserar vissa frågor som rör handlingssekretess och tystnadsplikt.

I sekretesslagen (1980: 100) regleras såväl handlingssekretess som tystnadsplikt. Lagen gäller inte bara i förhållandet mellan myndigheterna och allmänheten utan även i förhållandet mellan myndigheterna inbördes. I förarbetena till sekretesslagen anförs (prop. 1979/80: 2 s. 122) att utlämnande av hemliga handlingar till utländsk myndighet eller mellanfolklig organisation tills vidare får ske på i huvudsak samma sätt som hittills. Detta innebär i huvudsak att en hemlig handling kan lämnas till utländsk myndighet enligt samma grunder som gällde före den nya sekretesslagen för utbytet av handlingar mellan inhemska myndigheter (se prop. 1973: 117 s. 17).

Bestämmelser om sekretess inom skatte- och tullväsendet finns i 9 kap. 1–3 §§ sekretesslagen. I 3 § anges att sekretess enligt 1 och 2 §§ också gäller i ärenden om handräckning eller bistånd i motsvarande verksamhet hos myndighet eller annat organ i främmande stat, i den mån avtal härom har träffats med den andra staten. Detta innebär att svenska sekretessbestämmelser får tillämpning beträffande den information som enligt det nordiska biståndsavtalet i tullfrågor ingår till en svensk tullmyndighet. Det

bör dock understrykas att sekretesskyddet avser endast upplysningar och handlingar som har inhämtats enligt bestämmelserna i avtalet, dvs. sådana upplysningar och handlingar som har samband med tillämpningen av tullagstiftningen. Avtalet ger alltså inte upphov till någon vidsträcktare sekretess än vad som följer av de nu berörda bestämmelserna i sekretesslagen.

I det här sammanhanget kan nämnas att bestämmelserna i sekretesslagen inte medger att en svensk tullmyndighet till utländsk tullmyndighet lämnar uppgift eller utdrag ur allmänt kriminalregister eller polisregister. Om utlämnande av sådan uppgift gäller enligt 7 kap. 17 § sekretesslagen vad som är föreskrivet i lag om register som nu har nämnts och i förordning som har stöd i sådan lag. Däremot torde det i och för sig inte möta hinder att uppgifter som tullmyndigheten har fått fram vid en utredning vidarebefordras till utländsk tullmyndighet, även om uppgifterna också skulle finnas i kriminalregistret eller polisregister.

Bestämmelser om bistånd med indrivning av vissa fordringar finns upptagna i art. 10 i avtalet. I huvudsak motsvarande bestämmelser finns i avtalet den 9 november 1972 mellan de nordiska länderna om handräckning i skatteärenden (jfr prop. 1972: 142, SkU 63, rskr 297 och prop. 1976/77: 9, SkU 1, rskr 1 samt SFS 1978: 723).

Enligt art. 10 p. 1 skall en tullmyndighet på anmodan bistå med indrivning av en annan stats fordringar, som har uppstått vid tillämpning av tullagstiftningen. I art. 10 p. 10 anges att i ärenden om indrivning ett rättegångsförfarande inte får inledas vid annan domstol än förvaltningsdomstol och inte heller får konkurs begäras i den stat, i vilken indrivning har begärts, med mindre behöriga myndigheter i berörda stater har blivit eniga därom. Den sistnämnda bestämmelsen i avtalet har till syfte att förhindra t. ex. att en svensk tullmyndighet här inleder en rättegång eller ett konkursförfarande som kan belasta tullmyndigheten i den främmande staten med kostnader. Eftersom avtalet endast gäller samarbetet mellan myndigheterna kan bestämmelsen däremot inte anses utgöra något hinder t. ex. för en tredje man att efter föreläggande väcka talan enligt 69 § utsökningslagen (1877: 31 s. 1) eller en annan borgenär att ansöka om att den tullskyldige skall försättas i konkurs.

Avtalet skall enligt art. 15 ratificeras. Det träder i kraft tre månader efter den dag då samtliga staters ratifikationshandlingar har deponerats i det norska utrikesdepartementet.

Enligt min uppfattning möjliggör avtalet ett effektivare samarbete än hittills mellan de nordiska länderna inom tullområdet. Jag förordar att Sverige ansluter sig till avtalet.

Jag övergår här efter till vissa författningstekniska frågor.

Vid tillkomsten av det tidigare berörda avtalet med Förbundsrepubliken Tyskland konstaterades (prop. 1973: 117 s. 23) att för att en svensk tullmyndighet skulle kunna lämna tysk tullmyndighet bistånd enligt i avtalet angivna riktlinjer krävdes regler härom i lag. Mot denna bakgrund infördes

den lagstiftning som behövdes för att bistånd skulle kunna lämnas från svensk sida enligt avtalet och de avtal av samma slag som kunde komma att ingås med andra länder. Lagen (1973: 431) om utredning angående brott mot utländsk tullag innehåller ett bemyndigande för regeringen att föreskriva att bistånd för utredning angående brott mot utländsk tullag skall lämnas främmande stat genom svensk tullmyndighet, i den mån det påkallas av överenskommelse mellan Sverige och främmande stat om ömsesidigt bistånd för att förhindra, utreda och beivra brott mot tullag.

Lagstöd krävs även för att Sverige skall kunna lämna handräckning i fråga om uttagande av utländsk skatt och allmän avgift. Om indrivning av utländska skatter m. m. finns bestämmelser i lagen (1969: 200, omtryckt 1973: 432) om uttagande av utländsk skatt, tull och annan allmän avgift. I den mån utländsk skatt m. m. får tas ut i Sverige enligt en överenskommelse mellan Sverige och främmande stat får regeringen förordna att skatten skall uppbäras och indrivnas i samma ordning som svensk skatt och bestämma villkoren för uppbörden och indrivningen.

Enligt min uppfattning krävs inte någon lagändring eller ny lagstiftning för att en svensk tullmyndighet skall kunna lämna en annan nordisk tullmyndighet bistånd enligt de riktlinjer som anges i avtalet. En svensk ratificering av avtalet bör således kunna ske utan att några lagstiftningsåtgärder behöver vidtas. Jag finner emellertid att avtalet har sådan vikt att riksdagens godkännande bör inhämtas. Det bör ankomma på regeringen att godkänna de ändringar av avtalet som kan behöva vidtas och som inte är av sådan beskaffenhet att frågan bör underställas riksdagen.

3 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen

att godkänna avtalet mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor.

4 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

*Bilaga***AVTAL mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om ömsesidigt bistånd i tullfrågor**

Regeringarna i Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge som önskar ingå ett avtal om samarbete mellan tullmyndigheterna för att säkerställa en riktig tillämpning av tullagstiftningen och för att bekämpa överträdelser av densamma har, med hänvisning till rekommendationen den 5 december 1953 från tullsamarbetsrådet i Bryssel om ömsesidigt administrativt bistånd, till stadgan den 2 april 1975 för samarbete mellan de nordiska centrala tulladministrationerna (tullstyrelserna) och till samarbetsöverenskommelsen den 23 mars 1962 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige, enats om följande:

*Artikel 1**Definitioner*

1. Med "stat" förstås i detta avtal en av de fördragsslutande staterna.
2. Med "tullagstiftning" förstås i detta avtal bestämmelser i lag eller annan författning om tull, skatt och andra avgifter, bidrag eller förbud, inskränkningar och kontrollåtgärder såvitt avser införsel, utförsel eller transitering av varor – härunder inbegripet sundhets- och säkerhetsbestämmelser – och betalningsmedel.
3. Med "tullmyndighet" förstås i detta avtal staternas centrala tulladministrationer och, efter särskilt bemyndigande, deras underlydande myndigheter.

*Artikel 2**Tillämpningsområde*

1. Staterna är ense om att lämna varandra ömsesidigt bistånd genom tullmyndigheterna i överensstämmelse med bestämmelserna i detta avtal.
  - a) för att säkerställa en riktig tillämpning av deras tullagstiftning;
  - b) för att förhindra, utreda och beivra överträdelser av tullagstiftningen;
  - c) i ärenden angående indrivningen av fordringar och delgivning i samband med tillämpning av tullagstiftningen.
2. Bistånd inom ramen för detta avtal lämnas enligt den anmodade statens rätt och inom ramen för tullmyndighetens behörighet och resurser.

*Artikel 3**Uppsikt över personer och transportmedel*

Tullmyndigheterna håller självmant eller på begäran särskild uppsikt över bland annat

1. personer som är kända eller misstänkta för att begå överträdelse av annan stats tullagstiftning och
2. transportmedel som misstänks bli brukade vid överträdelse av annan stats tullagstiftning.

*Artikel 4**Meddelande av upplysningar*

Tullmyndigheterna lämnar varandra

1. självmant eller på begäran alla tillgängliga upplysningar om

- a) verksamhet som misstänks leda till överträdelse av annan stats tullagstiftning;
  - b) personer som är kända eller misstänkta för att begå överträdelse av annan stats tullagstiftning;
  - c) transportmedel som misstänks bli brukade vid överträdelse av annan stats tullagstiftning;
  - d) nya hjälpmedel eller metoder för att begå överträdelse av tullagstiftningen;
  - e) varor som är kända för att vara föremål för olovlig trafik;
  - f) andra förhållanden som är av intresse i samband med överträdelse av tullagstiftningen.
2. på begäran alla tillgängliga upplysningar om varuförseln som finns i tulldeklarationer, intyg, ursprungscertifikat, fakturor och andra handlingar eller i motsvarande databehandlat material,
3. på begäran alla tillgängliga handlingar som utfärdats i samband med tullbehandling av varor i annan stat, då en tullmyndighet behöver dem för att exempelvis få bekräftat
- a) att varor för vilka åtnjuts förmån vid utförsel till annan stat uppfyller villkoren härför;
  - b) att varor, som förts in till en stat, blivit lagligen utförda från annan stat;
  - c) att varor som förts ut från en stat, blivit lagligen införda till annan stat.

Artikel 5

Utredning

1. Tullmyndighet, som anmodas lämna bistånd, gör den utredning som behövs för att efterkomma framställningen. Resultatet härav meddelas den tullmyndighet, som begärt bistånd.
2. Tullmyndigheterna kan i enskilda fall avtala att tjänstemän, som handlägger ärende som berör två eller flera stater, skall kunna närvara vid utredning och annan behandling av ärendet på annan stats territorium såvida det inte strider mot denna stats nationella lagstiftning.

Artikel 6

Biståndsframställnings form och innehåll

1. Begäran om bistånd görs skriftligen. De handlingar, som behövs för att framställningen skall kunna efterkommas, inklusive eventuella föreskrifter eller beslut av behöriga myndigheter, som ligger till grund för handlingarna, kan bifogas antingen i original eller bestyrkt kopia eller avskrift.
2. I brådskande fall kan framställning göras muntligt eller per telefon och, om så behövs, bekräftas skriftligen.

Artikel 7

Bruk av upplysningar och handlingar

1. Upplysningar och handlingar, som inhämtats enligt bestämmelserna i detta avtal, kan användas som bevis i enlighet med avtalets syfte och inom ramen för dess tillämpningsområde.
2. Önskar någon använda upplysningarna eller handlingarna till andra ändamål än vartill de inhämtats, måste uttryckligt samtycke inhämtas från den tullmyndighet som lämnat dem.

3. Upplysningarna, handlingarna m.m. skall i övrigt behandlas som hemliga i den stat som mottagit dem.

Artikel 8

Undantag från skyldigheten att lämna bistånd

1. Om efterkommandet av en framställning att lämna bistånd antas vara ägnat att skada den anmodade statens suveränitet, säkerhet, allmänna rättsprinciper (ordre public) eller andra väsentliga intressen kan denna stats tullmyndighet helt eller delvis vägra bistånd eller göra det beroende av att bestämda villkor eller föreskrifter uppfylles.

2. Efterkommes inte en framställning om bistånd skall den anmodande staten utan dröjsmål underrättas om beslutet och skälet till detta.

Artikel 9

Delgivningar

1. Delgivning enligt detta avtal skall ske i den ordning som för liknande delgivning tillämpas enligt lagstiftning eller administrativ praxis i den stat hos vilken delgivning begärts. Begäran om delgivning av handling skall innehålla kort uppgift om handlingens innehåll.

2. Om den stat som begär delgivningen så önskar, kan delgivning ske i särskild form, i den mån det begärda förfarandet står i överensstämmelse med lagstiftningen i den stat i vilken delgivningen skall ske.

3. Såsom bevis om delgivningen skall gälla antingen ett daterat och bestyrkt erkännande av den, med vilken delgivningen skett, eller ett intyg av vederbörande myndighet i den stat, hos vilken delgivningen begärts, utvisande formen och tiden för delgivningen.

Artikel 10

Indrivning

1. Tullmyndighet skall på anmodan bistå med indrivning av annan stats fordringar, som uppstått vid tillämpning av tullagstiftningen.

2. Framställning om bistånd med indrivning av en fordran får göras endast om fordringen inte kan indrivas i den anmodande staten utan väsentliga svårigheter. Fordringen skall vidare överstiga ett visst fastställt minimibelopp.

3. Till anmodan om indrivning skall fogas handling av vilken grunden för fordringen framgår samt intyg från behörig myndighet om att beslutet är exigibelt.

4. Fordran som är exigibel i den anmodande staten skall erkännas som exigibel i den anmodade staten. Bistånd för indrivning skall verkställas med iakttagande av de preskriptionsregler som gäller för indrivning av fordran på motsvarande slag enligt lagstiftningen i den anmodade staten.

5. I framställningen skall lämnas upplysning om tidpunkten när rätten att driva in fordringen helt eller delvis upphör enligt den anmodande statens lagstiftning.

6. Indrivning skall ske i den anmodade statens valuta efter den officiella valutakursen den dag framställningen mottagits.

7. Indrivning av annan stats fordran skall verkställas på samma sätt som indrivning av motsvarande fordran i den anmodade staten.

8. Om invändningar görs mot indrivning enligt detta avtal, avgörs ärendet av behöriga myndigheter i den anmodade staten i enlighet med denna stats rätt.

9. För fordringar som skall indrivivas enligt detta avtal gäller ej sådan särskild förmånsrätt, som kan gälla motsvarande fordringar i den anmodade staten.

10. I ärenden om indrivning av fordringar enligt detta avtal får rättegångsförfarande inte inledas vid annan domstol än förvaltningsdomstol ej heller konkurs begäras i den stat, hos vilken indrivning begärts, med mindre behöriga myndigheter i berörda stater blivit eniga därom.

11. Upphör eller ändras fordran, skall den anmodade staten snarast möjligt underrättas.

Artikel 11

Betalningsansånd, inställande av indrivning och överföring av influtet belopp

1. Tullmyndigheten i den anmodade staten fattar beslut om medgivande av avbetalning och betalningsansånd.

2. Om en fordran inte går att driva in, återsändes framställningen med anteckning om föreliggande omständigheter samt tillgänglig dokumentation till tullmyndigheten i den anmodande staten.

3. Belopp som drivits in skall överföras till tullmyndigheten i den anmodande staten. Undantag från denna regel görs för avgifter och kostnader, som utgår enligt den anmodade statens lagstiftning.

Artikel 12

Kostnader

Med undantag för vad som utgått i ersättning till sakkunniga svarar den anmodande staten icke för utgifter som uppstår vid handläggning av framställning enligt detta avtal.

Artikel 13

Avtalets genomförande

Tullmyndigheterna vidtar erforderliga åtgärder och fastställer närmare riktlinjer för genomförande och tillämpning av avtalet.

Artikel 14

Giltighetsområde

Detta avtal skall icke tillämpas för Danmarks vidkommande på Färöarna och Grönland, för Norges vidkommande på Svalbard, Jan Mayen och norska utom-europeiska besittningar.

Artikel 15

Ratifikation, ikraftträdande och uppsägning

1. Detta avtal skall ratificeras och ratifikationshandlingarna deponeras i det norska utrikesdepartementet. Bestyrkta avskrifter skall av det norska utrikesdepartementet tillställas de övriga staternas regeringar.

2. Avtalet träder i kraft tre månader efter den dag då samtliga staters ratifikationshandlingar deponerats.

3. Önskar någon av staterna uppsäga avtalet, skall skriftligt meddelande härom tillställas den norska regeringen som har att omedelbart underrätta övriga stater härom och om dagen då meddelandet mottogs.

Uppsägningen gäller endast för den stat som verkställt densamma och

får verkan sex månader efter utgången av den dag då den norska regeringen mottagit meddelande om uppsägningen.

Till bekräftelse härav har undertecknade befullmäktigade ombud under-tecknat denna överenskommelse i Oslo den

Utfärdat i Oslo i ett exemplar på svenska, danska, finska, isländska och norska språken, varvid på svenska språket utfärdades två texter, en för Sverige och en för Finland, vilka samtliga texter äger lika vitsord.

För den svenska regeringen

För den danska regeringen

För den finska regeringen

För den isländska regeringen

För den norska regeringen